

“Ježiš, kde je?”

V době o který teď píšu u nás bývalo občas dost rušno.

Zvláště, když se dostavila sestra s celou svou početnou rodinou. Tedy ona, její muž - tehdy současný, dnes bývalý a její tři děti. Aby rozruchu nebyvalo málo, připojovala se k nám pochopitelně i naše máma, která vlastně, když nad tím tak přemýšlím zajišťovala značnou část toho rozruchu, či se o to minimálně spravedlivě dělila s těma třema raubířema. A dost často nás taky doplňoval některý z našich kamarádů, nebo rovnou několik z nich.

V ten den jsme si ale vystačili jen s naším kruhem rodinným. Všichni tři synovci mají mezi sebou rozdíl cca pět let, takže supr kombinace na to, aby dokázali člověk zatopit, protože to jste nevěděli, kterou tu blechu chytat dřív a mít je všechny v merku byla někdy šichta. Stejně výborný bylo, pokud jsme se někam vypravovali. Nejlépe v zimě, když musíte děti značně přiodít. Když skončíte s jedním, ti dva už jsou v trapu, než je chytíte, tak uteče ten první, když oblečete toho prostředního, tak ten první ječí, že mu vedro, mezitím vám zase utekl ten nejmenší, tak ho musíte chytit a jak ho začnete oblíkat, tak už se ten nejstarší svlíká, protože je mu už strašný horko.....

Do toho přitápí pomatená máteř, která je vlastně tak trochu čtvrtý dítě..... a vy už máte vorosený čelo a to jste se ještě nezačali oblíkat. A pánové sedí v kuchni, v pohodě a řeší..... nákup vozu v bazaru. To byl totiž ten hlavní bod onoho dne. Že ségra pořizovala auto z bazaru, kam jsme se zrovna vypravovali. Teda takhle, ne že bychom museli ausgerechnet celá rodina, jak Hujerovic, jet proboha kupovat to auto s nima. To vůbec! Jenže jsme ten víkend měli v plánu jet k ségře a tak, že se cestou stavíme v autobazaru a chlapi se spolu číhnou co a jak a za kolik a kde a.... a.... . A že rovnou popovezeme mámu cestou domů, aby nemusela pěšky a autobusem, když to máme při cestě.....

Jako slušný peklo, vyrážet takhle hromadně z jednoho bytu. Já se divím, že jsme se nakonec všichni ven vykopali. Čemu se ale nedivím, je to, co následovalo potom. ☐ ☐ Žiš, škoda, fakt škoda, že to tehdy někdo nenatočil ☐ ☐ :D. Bylo nás - když dobře počítám pět dospělejch, tři děti, věci potřebný k převozu dětí. A.....klec s Kostičíkem, protože ho přece nemůžeme nechat doma. A..... pochopitelně Murphy. A JEDNO AUTO. Už se smějete taky????????? Já jo, já jo, protože já to zažila na vlastní kůži.

Copak kluci, ty to měli cajk. Petr řídil, Brtník coby dvoumetrověj si logicky musel sednout

“Ježíš, kde je?”

taky dopředu a..... no, jasně, ten zbytek se prostě MUSEL nasáčekovat dozadu. Jen už dneska nějak nechápu, že to opravdu bylo proveditelný. Jako já vím, že je tady skupina obyvatel, která takhle dokáže cestovat. Jen jsem do té doby nechápala, jak to dělají. Teda takhle, já to už vlastně dneska nechápu zase, ale vím, že to jde. Skutečně to jde. Výhodou byly dvě skutečnosti. To že mám za pár ulic vykopneme z auta a budeme se moct nadechnout a to, že nikdo z naší rodiny nebyl a není obezita.

Takže auto narvaný k prasknutí, vzadu se sedí v několika vrstvách, z nichž tu poslední tvoří klec, kde hovoří andulka. Vpředu je spolujezdec zavalen zavazadly a může se vyrazit. A taky se vyrazí. A jede se. Aby se na první křižovatce ozvalo odněkud z těch vrstev moje zvolání:

“Ježíši kde je?”

“Kdo, proboha?” zeptal se kdosi. Kdo to byl, nevím, nebylo ho vidět.

“MURPHY!!! Že NEMÁME MUPRHYHO! Podívejte se někdo honem!”

“A jak to asi máme udělat??”

“No my ho tam určitě nechali, stopro se nenalodil, nepamatuju si, že bychom ho sem někam umístili!!!!”

Moje zvolání bylo dostatečně zoufalý a pochyby byly oprávněné, takže řidič to za křižovatkou otočil a vrátili jsme se k baráku. Kde se v klidu a spokojeně procházel ten můj stoickej černoprdelník. Žádná panika, ve stylu - oni mě tu nechali, prt. Chodil si sem a tam, v klídku si korzoval, četl si pesemesky a neřešil. Věřím tomu, že s jeho náturou, pokud bychom se neobjevili, tak by si zašel k našemu vchodu, tam by si sednul a počkal, až ho někdo pustí do domu. Vyšel by to jedno patro a sednul by si Danušce na rohožku a až ta by otevřela dveře při nějaký příležitosti, prostě by tam v klidu vešel a počkal by si na nás u Danušky doma.

“Ježiš, kde je?”

Pro mě sice nastalo uklidnění, že Murphy se mi neztratil, ale pro nás všechny nastal problém. JAK SE ZPÁTKY NASOUKAT. Protože všichni se pochopitelně vyhrnuli ven, abychom se ho vydali hledat. Teda takhle, Koťa v autě zůstal, ale byl jedinej. Jenže - co se vám podaří jednou někam nasoukat, tak pokud se stane to, že se obsah dostane ven do prostoru, tak podruhý už se vám to nepovede. Zvláště, když v našem případě přibyl ještě jeden člen posádky. Ne úplně velkéj, ale... přece jen nějaký místo zabral.

Obětovali jsme matku. Došla tehdy domů zkrátka pěšky. Aspoň se jí nepřeseděly nohy, jako nám ostatním, co jsme byli nuceni se zpátky nasoukat. A..... taky se nedozvěděla, že je kujva. Protože přesně to, oznámil láskyplně Kostičik mé sestře, která ho měla na klíně. Já mu říkávala něžně, že je moje malá kujva, no a on, protože byl družnej, tak když si mohl pohovořit během cesty z oka do oka, tak toho využil. Sdělil jí ještě několik mnoho lichotek, které vehnaly sestře do očí slzy. Ovšem neví se, zda to byly slzy smíchu a nebo zoufalství z toho, že se nemůže nadechnout a nebude moct ani dalších cca 45 minut, než zastavíme u toho bazaru. Že v něm ovšem budou moct vystoupit jen ti dva vpředu a nám to bude zakázáno po pohružkou toho, že kdo se zpátky už nenasouká, tak nejede, to ještě netušila ani ona, ani nikdo z nás. Se divím, že jsme dojeli na místo určené živi a ..... no zdraví ne, to rozhodně ne, protože šrámy na psychice tahle cesta rozhodně nechala ☐